

Aktiv Pensjonstid

Nr. 4. - 4. kvartal 1998 - 9. årgang

U. 26. - W. 5. Strong 114, 113, 5082

Berg - 1409 (1450)

288

ἀντιτύπη 5,5 Brevet til hebreerne. 9. 10. kap.

ἡ ἀφαιρέσις τοῦ αἵματος, ἡ ἀφαιρέσις τοῦ βίου, ἡ ἀφαιρέσις τοῦ σώματος

9,11,12 og bare var et bilde av den sanne, men inn i selve himmelen, for nu å åpenbares for Guds åsyn for vår skyld, for at han skR Rom. 8,34. I Joh. 2,1.

25. og heller ikke forat han flere ganger skulde ofre sig selv, således som ypperstepresten hvert år går inn i helligdommen med fremmed blod; 2 Mos. 30,10. 3 Mos. 16,2 fg.

26. ellers måtte han jo ha lidt flere ganger fra verden blev grunnlagt; men nu er han åpenbaret én gang ved tidenes ende for å bortta synden ved sitt offer. V. 12.28. Gal. 4,4.

27. Og likesom det er menneskenes lodd én gang å dø, og derefter dom,

28. således skal og Kristus, efter å være ofret én gang for å bortta manges synder, annen gang åpenbare sig, uten synd, til frelse for dem som venter på ham. Rom. 5,6.8.

29. 1 Joh. 2,2. 2 Joh. 1,9. 1 Joh. 2,2.

4. for det er umulig at blod av okser og bukker kan bortta synder. 3 Mos. 16,14.18. 4 Mos. 19,4.

5. Derfor sier han idet han treder inn i verden: Offer og gave vilde du ikke ha, men et legeme laget du for mig; DA 23. 13,21. Salm. 40,7-9; 50,9. Es. 1,11. Am. 5,21.22.

6. brennoffer og syndoffer hadde du ikke lyst til. 12,15,22

7. Da sa jeg: Se, jeg kommer - i bokrullen er det skrevet om mig - for å gjøre, Gud, din vilje.

8. Idet han først sier: Offer og gaver og brennoffer og syndoffer vilde du ikke ha og hadde du ikke lyst til - og de bæres dog frem efter loven) - = LITR [A] 12,15,22

9. så har han derefter sagt: Se, jeg kommer for å gjøre din vilje. Han tar det første bort for å innsette det annet, ἀντιτύπη: 4,11. 1 Joh. 2,2.

10. og ved denne vilje er vi helliget ved ofringen av Jesu Kristi legeme én gang for alle. 2,17. 9,25. V. 14; 10,25

10. KAPITEL

Loven kan ikke med sine stadige dyreoffer gjøre nogen fullkommen; for dyreblood kan ikke utslette synder, 1-4. Derfor var det Guds vilje at Kristus skulde ofre sig selv, 5-10. Dette Kristi offer trengte ikke til å frembæres mere enn én gang; for det har for all tid gjort ende på synden; derfor etter Kristus nu, efter å være ofret én gang, ved Guds høire hånd, 11-14, og den pakt han ved sitt offer har opprettet og grunnlagt på syndenes forløstelse, så at det ikke behøves at noget nytt offer frembæres til soning for synden, 15-18. De troende formanest til å holde fast ved kristentroen med frimodighet inntil enden; da skal Kristus komme og gi dem full frelse og forløsning, 19-39.

11. Og hver prest står daglig og gjør tjeneste og bærer mange ganger frem de samme offer, som dog aldri kan bortta synder; V. 1.

12. men han har frembåret ett offer for synder og har derefter for alltid satt sig ved Guds høire hånd, 9,25.28; 7,27; 10,10.12.14. 1,3.13; 8,1.

13. og nu venter han bare på at hans fiender skal legges til skammel for hans føtter;

14. for med ett offer har han for

SE ANNETT PÅ BAKSIDEN

Vi har sannheten

Fra guttedagene og gjennom ungdomstiden tok jeg del i det vi kalte for onsdagsmøtene i menigheten vår i Bergen. Da hadde vi vårt ukentlige bønnemøte. Disse ble ledet av menighetens ledere og var preget av alvor og selvransakelse, trosforvissning og glede over fellesskapet blant Guds folk. Fremdeles kan jeg kalle ansikter og stemmer fram fra minnens album og glede meg over det som ble sagt. Noen ganger svært så enkelt, nesten naivt om du vil. En av deltagerne minnet oss ofte om at det på hans arbeidsplass ble sagt til ham: "Hadde eg bare vært sånn som deg." På møtene ble vi minnet om at vi lever i endetiden, like før Frelserens gjenkomst. Dette gjorde inntrykk på et guttesinn, men skapte ikke frykt. Vi barn trodde ikke at vi ville rekke å bli voksne før Jesus kom, men hvis han drøyde med å komme ønsket vi på en eller annen måte å få lov å være med og forkynne det siste nådens budskap, "den nærværende sannhet."

Vi hørte ofte utsagnet: **Vi har sannheten.** Noen ganger sagt i undring og ydmykhet. Andre ganger i en tone som kunne grense til selvgodhet og arroganse overfor andre troende. Vi var de utvalgte. Vi var Guds folk. Og her jeg sitter ved min PC mer enn et halvt århundre etterpå tror jeg frem-

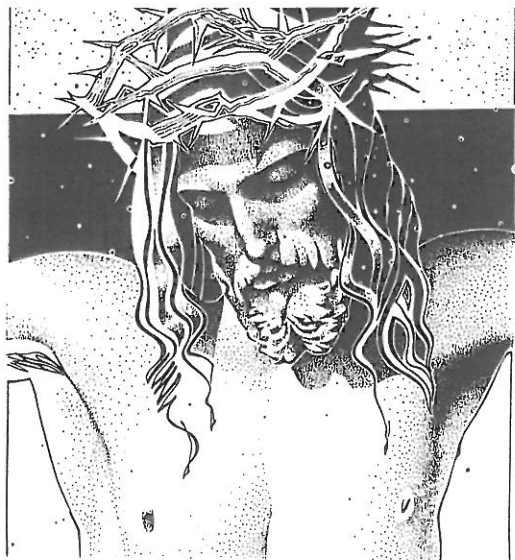
deles at vi har sannheten for vår tid. Som et kirkesamfunn står vi nærmere urkristendommen enn mange egentlig liker å erkjenne. Vi synes det er trygt å lese Bibelen for der finner vi vår tro bekreftet. Vi har alltid sett betydningen av å forholde oss til hele Bibelen. Det gamle testamente står der som en bakgrunn for det vi leser i Det nye testamente. Disse to inneholder Guds Ord til mennesket. Det er oppmuntrende å registrere at andre kristne har fått øynene opp for dette. Slik var det ikke tidligere. Da nøyde man seg ofte med Salmenes Bok og Det nye testamente.

Vi har sannheten. Godt å vite, men dette kan også være et farlig utsagn. Middelalderens kirke mente at den hadde sannheten. Så måtte mange

henslepe sitt liv i mørke fangehull. De trodde litt annerledes enn den etablerte kristenhet. Mange måtte gi sitt liv for sin tro. På bålet eller under annen form for tortur. Representanter for andre religioner tror også at de har sannheten. Forfølgelser og "fatwaer" settes ut i livet for å undertvinge seg dem som tenker annerledes. Menneskets rett til selv å tenke, fritt å uttrykke seg muntlig og skriftlig, trues. I religionenes verden er intoleranse sterkt til stede.

Selv i vår egen midte finnes det slike som i misforstått tro, nesten fanatisme, dømmer andre til fortapelse fordi de andre kanskje har en litt annen forståelse av Sannheten. Zelotene går ofte til verbalt og skriftlig angrep på sine medtroende, til sorg og smerte for mange. Venner skiller lag, selv familiemedlemmer har problemer med å omgås hverandre.

Ja, det kan være farlig å ha "sannheten". Hvis du da med sannheten mener en detaljert og rigid forståelse av Skriften, uten hensyn til at Sannheten først og sist er Jesus. Hvis du fortaper deg i en blind, bokstavtro etterlevelse av våre doktriner og religiøse anskuelser, noen ganger forankret i Skriften og noen ganger kulturelt betinget, og tror at du bare gjennom å overholde regler og gi doktriner vil kunne vinne fram til det salmedikteren kaller for "den evige hvile", kan det være at du vandrer på selvgodhetens og selvrettferdighetens veg. Og du når ikke fram.

For det å eie **sannheten** innebærer at du eier samfunn med Jesus. Du har fått nåde til å se deg selv som en fortapt synder og oppleve Ham som en stor Frelser. Å være en kristen er først og fremst å ha et personlig forhold til Jesus. Vårt største savn i disse alvortider er behovet for å strekke oss ut mot den gode Jesus, han som gav alt for oss. Så vil han gi oss den fred som overgår all forstand. Og Han blir hos oss gjennom livets dager og hjelper oss til å forstå at det er ham alt dreier seg om i alt det som står skrevet i Bibelen og gjennom alt det vi har fått lov å kalle "sannheten for vår tid," eller, "den nærværende sannhet."

Hva venter Herren av oss? "Han har åpenbart for deg, menneske, hva som er godt. Og hva krever Herren av deg uten at du vil gjøre rett og gjerne vise kjærlighet og vandre ydmykt med din Gud?"

Øivind Gjertsen

Er du engstelig?

Noe av det siste Jesus sa før han forlot denne verden, var det vi leser i siste vers i Matteus evangeliet: "Og se, jeg er med dere alle dager inntil verdens ende."

Det er et trøstefullt og verdifullt løfte for alle troende. Det fortelles at da David Livingstone etter 16 års virke som misjonslege i Afrikas mørke jungel kom hjem på orlov til sitt hjemland Skottland, fikk han oppfordring om å tale mange steder i det Britiske Imperium, bl.a. ved Glasgow university. Der ble han kreert til æresdoktor for sin store innsats i misjonen. Ved denne anledning ble han spurt: "Dr. Livingstone, hva er hemmeligheten til ditt store mot og din utholdenhet under disse mange farefulle år på Afrikas mørke fastland?" Da uttalte dr. Livingstone for denne store forsamling av universitetslærere og studenter: "Jeg skal fortelle dere hva som har holdt meg oppe gjennom alle disse år i utlendighet blant et folk med et språk jeg ikke kunne forstå, og som hadde en innstilling til meg som alltid var usikker og ofte fiendtlig. Det som har styrket meg og holdt meg oppe er Jesu løfte: "Se, jeg er med dere alle dager inntil verdens ende.""

Når vi tenker over det, så er det vel ikke noe løfte med større betydning for en som tror på Gud, og ikke noen sannhet i Guds ord vi mer trenger å gripe enn nettopp dette.

Når vi blir fullt klar over betydningen og virkeligheten av dette løfte, vil det øyeblikkelig forandre vår situasjon. Vi kan kjenne oss ensomme og usikre fra tid til annen, ja, kanskje helt utslått noen ganger, fordi vi ikke er klar over at Jesus alltid vil være oss nær med sin hjelp og velsignelse.

Ofte likner vi de to nedslåtte og bedrøvede Jesu etterfølgere som sakte trasket hjemover på veien til Emmaus denne, påskedagen. De var sorgfulle og motløse fordi de var fullstendig ubevisste om at Jesus Kristus, deres seirende Herre og Mester gikk ved deres side.

Vi kan tenkte på Jakob. Kan du se for deg den håpløse situasjon han var i da han måtte flykte fra sitt hjem etter å ha ført sin far bak lyset og tilvendt seg sin bror Esaus førstefødselsrett og velsignelse? - Jakob følte seg forlatt. Han følte han hadde mistet alt - endog sin selvrespekt. Med sitt samvittighetsnag og sin syndeskyld følte han også at Gud hadde forlatt ham. I denne situasjon og sinnstilstand falt han i søvn der i tropenatten med en sten under sitt hode. Da var det Herren åpenbarte seg for ham i en drøm.

Han fikk se en stige reist fra stedet hvor han lå like opp til Guds trone, og på de skyggeaktige trinn fikk han se Guds engler som steg opp og ned og formidlet forbindelsen mellom ham og Guds trone og hørte ord med trøst og

opmuntring. - "Se, jeg vil være med deg og bevare deg hvor du går.." Og da han våknet sa han: "Her er sannelig Guds hus, her er himmelens port."

Jesus viser til Jakobs erfaring i Joh 1,51 "Sannelig sannelig sier jeg dere: Dere skal se himmelen åpnet og Guds engler stige opp og stige ned over Menneskesønnen." Vi ser altså at Jesus er den som forbinder oss med Gud og oppmuntrer og styrker oss.

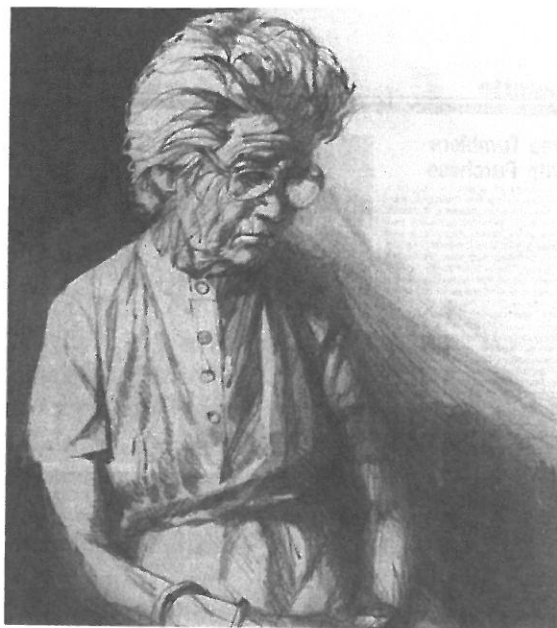
Jeg tenker også på hva vi leser i Klag 3,21-23: "Dette vil jeg ta meg til hjertet, derfor vil jeg håpe: Herrens miskunn er det at det ikke er forbi med oss. Hans barmhjertighet har ennå ikke tatt slutt. Den er ny hver morgen, din trofasthet er stor."

Det heter i en dansk sang: "Hver dag er en skjelden gave, en skinnende mulighet. Hver dag er på ny en nåde som stiger fra himmelen ned."

Vi kan være tilbøyelige til å bekymre oss for fremtiden, men Gud gir oss bare en dag om gangen, og lover å være med oss alle dager. Lina Sandels sang uttrykker det så vakkert:

"Blot en dag, et øyeblikk om gangen for en trøst, hva enn som kommer på! Skulle da bekymring ta meg fangen? Av min Faders hånd jeg alt kan få. Han som har for meg et faderhjerter gir meg alt av nåde dag for dag, hver en times mål av fryd og smerte, både prøvelser og velbehag."

Det er sant at ikke alle dager er like gode, men som din dag er skal din styrke være, og "vi vet at alle ting samvirker til det gode for dem som elsker Gud" (Rom 8,28). I sin berg-

preken sier Jesus: "Vær derfor ikke bekymret for mat og drikke som dere må ha for å leve, og heller ikke for klærne som kroppen trenger, er ikke livet mer enn maten og kroppen mer enn klærne?... Alt dette er hedningene opptatt av; men den Far dere har i himmelen vet at dere trenger alt dette. Søk først Guds rike og hans rettferdighet, så skal dere få alt det andre i tillegg. Så vær ikke bekymret for morgendagen, morgendagen skal bekymre seg for seg selv. Hver dag har nok med sin egen plage." (Matt 6,25. 32-34.)

La oss be: "Herre, lær oss å telle våre dager så vi kan få visdom i hjertet!" Og la oss ikke glemme Jesu løfte: "Se jeg er med dere alle dager inntil verdens ende." Da kan vi trygt og tillitsfullt gå inn i det nye året som ligger foran oss.

Paul Frivold

Fars gamle bibel

Av Jakob Rask Arnesen

En dag jeg måtte rydde plass til flere bøker, kom jeg over den Bibelen min far fikk på sin 70 års dag i august 1938. Den litt store "predikantutgaven", trykt på tynt india-papir og bundet i sort kalveskinn, har en R preget inn på baksiden (kvalitetsstemplett fra bokbinder Refsum). Med litt pussing var bindet fremdeles så godt som nytt, men sidene med Salmene, de store profeter samt Det nye testamente fra Romerbrevet var mest et frynset løsbladsystem etter flittig bruk og så slitt at en ny bibel av samme slag til hans 90 års dag var høyst berettiget.

Nytestamentet "Fra Bibelvenner i Øier til Erik Arnesen Svejordet 8. April 1883" er nok den eldste av de bibler min far etterlot, og den fulgte ham da han fem år senere emigrerte til USA, der han ble kjent med syvendedags adventistene, ble døpt i 1891 og samme år opptatt som student ved det nystartede Union College med bl.a. J.G.Matteson som lærer og senere som hans sekretær. Noen år senere kom

Forsidebilde:

En side av Erik Arnesens bibel. Legg merke til stenografiske notater og greske forklaringer. Det er en bibelstuderendes bruk av en etterhvert utslitt Bibel vi ser her.

han tilbake fra USA som dr. Carl Ottosens litterære medarbeider, og da Skodsborg Badesanatorium for nøyaktig 100 år siden ble åpnet, fungerte han som Ottosens sekretær og laborant (og gav den første behandling til en mannlig gjest), inntil han i 1908 ble kalt til bestyrer og bibellærer for den nye skandinaviske unionsskole i Skodsborg. I den anledning skaffet han seg danske, svenske og islandske bibeloversettelser, alle datert 1905, foruten Luthers og Menges tyske, Moffats og Weymouths engelske, Novum Testamentum Greace et Norwegice, (og også en hebraisk/latinsk delutgave, datert 1714).

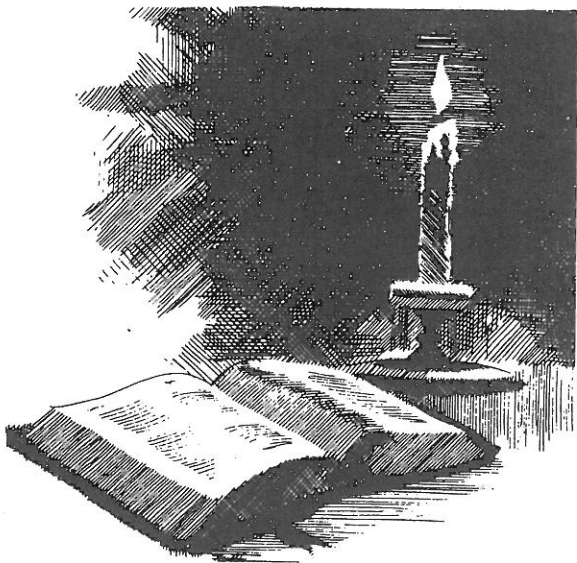
Som Mattesons sekretær hadde min far lært stenografi, og dette kom godt med i de år han gjorde tjeneste som overlege Ottosens sekretær. Han har selv fortalt at: "overlegen var ofte ute på foredragsreiser og kom sent hjem om kvelden. Så var det å ta fatt på kontorarbeid med diktat, vi hadde aldri noe som hette "kontortid", og antall arbeidstimer pr. dag falt det oss aldri inn å tenke på. ... Utallige var de togreiser som overlegen og jeg i årenes løp foretok mellom Skodsborg og København, ikke sjelden både en og to ganger om dagen, sittende i et hjørne i kupeen der han dikterte brev og artikler som jeg stenograferte og skrev

av. Vi måtte utnytte de flyktende halvtimene reisen tok."

Og i den gamle, utslitte Bibelen er det på hver av de 1400 sidene brukt stenografi som komprimerte stikkord, røde understrekninger, henvisninger til andre skriftsteder, andre bibeloversettelser, E.G. Whites bøker, ofte greske ord. I 1 Mos 11 står årstallene for Sems etterkommere, året både "etter skapelsen" og "f.Kr.". Fra 1 Mos 37 til Nehemias' bok har hver side henvisning til årstall, fra 1729-495 f.Kr.; fra Romerbrevet og ut Åpenbaringsboken er bladene bokstavelig talt brukt så flittig at de nå nesten ikke tåler å røres ved.

Det tør være kjent at min far i sin tid oversatte mange av E.G. Whites bøker til skandinavisk. Han satte "søster Whites" skrifter meget høyt. Forrest i sin gamle bibel har han klebet inn noen sitater fra hennes penn. Jeg vil gjerne dele et par av dem med bladets lesere:

"Bibelen ofrer ikke mange ord på å rose mennesker. Selv dydene til de beste personer som noen gang har levd, får bare en høyst sparsom omtale. Men denne taushet har sin årsak, og den har noe å lære oss. Menneskenes gode egenskaper er en gave fra Gud, og deres gode gjerninger skyldes Guds nåde gjennom Kristus. Fordi de skylder Gud alt, vil æren for det de er og gjør, tilhøre ham alene. Menneskene er bare hans redskaper. Dertil kommer at det er farlig å rose eller opphøye mennesker, noe hele bibelhistorien vitner om. Hvis en person

taper av syne sin fullstendige avhengighet av Gud, og i stedet stoler på sin egen styrke, er han nødt til å lide nederlag." *Patriarker og profeter.*

"Den eneste måten hvorpå synderen kan erholde rettferdighet, er gjennom troen. Gjennom troen kan han innfor Gud påberope seg Kristi fortjeneste, og Gud tilregner synderen sin Sønn lydighet. Kristi rettferdighet mottas i stedet for synderens misgjerninger." - *Review and Herald, 4.nov.1890.*

"Loven har ingen makt til å tilgi overtrederen, men den peker på Jesus Kristus, som sier: "Jeg skal ta din synd og bære den hvis du vil ta imot meg som stedfortreder og talsmann. Gir du meg din tro, så vil jeg tilregne deg min rettferdighet." *Review and Herald, 7.mai 1901.*

Den tredje alder

Fortsættelse af overl. Milholts artikel i forrige nr. af AKTIV.

Hvad er det nu man mærker, når man kommer op i årene?

1: Man bliver træt. Træthed er noget meget typisk. Næsten enhver sygdom medfører træthed, men det behøver ikke at skyldes sygdom. Det kan for eks. være for stort medicinforbrug. Det er desværre ikke så sjældent. Jeg vil gerne slå fast, at: **Enhver medicin-ordination er en engangsforeteelse indtil det modsatte er bevist!** Hvis patienten f. eks. har fået en eller flere tabletter ordineret under en hospitalsindlæggelse, kører den ofte i uge- eller månedsviis, hvad der slet ikke var hensigten. Træthed kan også være forårsaget af **for lidt** fysisk aktivitet eller af underernæring.

2: Man bliver forpustet. Det kan naturligvis skyldes en hjertekarsygdom eller en lungelidelse, men det kan igen spille en rolle, at man ikke bruger sin krop. Alle funktioner skal trænes, - også åndedrættet.

3: Musklerne bliver svagere, balancen dårligere, leddene stivere. På et svensk pleiehjem var en væsentlig del af beboerne sengeliggende eller sad i kørestol. Man satte en målrettet, vedholdende træning i gang, og i løbet af 3 måneder var halvdelen af dem i stand til ved egen hjælp at bevæge sig rundt inde på afdelingen. Og der er en væsentlig forskel på om man er bundet

til en seng eller en kørestol, eller kan bevæge sig selv rundt, som man vil. Det er ikke blot selve gangen, der er så væsentlig, også psyken bliver stimuleret derved, man får flere kontakter, man går hen og låner bøger eller aviser etc.

Man må regne med, at de ældre automatisk har tendens til at resignere, ikke mindst på grund af alle de fordomme, der er om aldring. De mener, at man skal affinde sig med besværlighederne, - at man ikke skal kæmpe imod dem, at det hører alderen til. Det påhviler omgivelserne, plejepersonalet, familien, ikke mindst ægtefællen, at holde de ældre til ilden. Anskuelserne om de ældres fysiske aktiviteter har heldigvis ændret sig med årene. I 1931 skrev "Sundhedsbladet": "I almindelighed må det siges, at efter 40årsalderen må man afholde sig fra sådanne anstrengelser, der fremkalder kortåndethed! Det skrev bladet faktisk! Jeg er da glad for at konstatere, at jeg i hele min lægetid har anbefaler mine patienter, at de skulle sørge for at blive ordentlig kortåndede "mindst en gang daglig!". Men det var den gang en almindelig anskuelse. En læge, Budde-Lund, skrev i sin bog om foryngelse: "Jo roligere og sundere vi lever, desto mindre slid går der på arterierne. Det

er jo den gamle anskuelse fra antikkens tid, at man fødes med en vis mængde energi, og den skulle man passe på. Den fordom er man da heldigvis ved at komme væk fra. Man kan godt sige, at aldrig har så mange ældre deltaget i fysiske aktiviteter - og det gerne i idrætsaktiviteter, som nu.

Det er næsten livsvigtigt for os i ældre-afdelingen, at vi holder os aktive, eller meget gerne øger aktiviteten. Vi i den tredje alder kan gøre de fleste af de ting, de yngre kan. Det tager bare lidt længere tid. Vi kan jo ikke allesammen spille golf, - der for øvrigt er en udmærket motion. Hvis man går en halv time daglig, kan man have god samvittighed i motionsafdelingen. Man kan lade bilen stå, hvis man skal til købmanden. Man kan lade elevatoren være og gå op ad trappen i stedet for. Man kan lave husarbejde eller havearbejde, - alt, der kan holde en væk fra lænestolen. Det er ikke blot kroppen, der holdes i form. Det gælder også psyken. Man får nye indtryk, får nye kontakter, nye interesser. Mac Arthur sagde en gang: "Ingen ældes blot ved at leve et vist antal år. Folk ældes kun, når de glemmer deres idealer."

Hvis man holder sig aktiv og i god kondition, holder man knoglerne friske og stærke. Man tror let, at disse hårde, faste knogler holder sig uændrede livet igennem. Det er helt forkert. Knoglecellerne, der jo indeholder kalk, udskiftes livet igennem, og det er belastningen af knoglerne, der stimulerer denne knogledannelse og

derved også holder på kalken i knoglerne. Bevæger de ældre sig for lidt, svinder kalken i knoglerne, osteoporose, som det hedder. Dette kalksvind rammer meget udtalt lårbenshalsen, og det er derfor, at ældre ved fald så ofte pådrager sig brud her. Det er denne gruppe, der fylder så mange senge på de ortopædiske hospitalsafdelinger og dermed har risiko for nogle af de mange komplikationer, der kan komme efter operation og langt sygeleje. Altså igen: det er utrolig vigtigt, at man bruger sin krop. Det er det, den er konstrueret til!

Nutidens ældre holder sig jo ofte friske og aktive højt op i 80-erne eller 90-erne. Bliver man svækket og syg, har man jo sædvanligvis mulighed for at blive indlagt på et plejehjem. Disse hjem er oftest rimelig gode, selv om kvaliteten er vekslende. De kan være underforsynede med hjælpere, herunder ikke mindst fysioterapeuter.

Ældre er undertiden plaget af svimmelhed og dårlig balance. Også her er det vigtigt, at man har god kraft i muskler og sener. Herved kan man i nogen grad kompensere for usikkerheden ved gang.

Det lyder måske som om fysisk aktivitet er et vidundermiddel mod alle svagheder. Det er det jo ikke helt, men næsten. Derfor bliver jeg ved at understrege dens store betydning.

Jeg talte før om osteoporosen, - kalksvindet i knoglerne. Både mænd og kvinder er udsatte, mest dog kvinder i klimakteriet. Det kan dog i nogen grad modvirkes medicamentelt, ofte ved hormonbehandling, der dog heller ikke er helt risikofri.

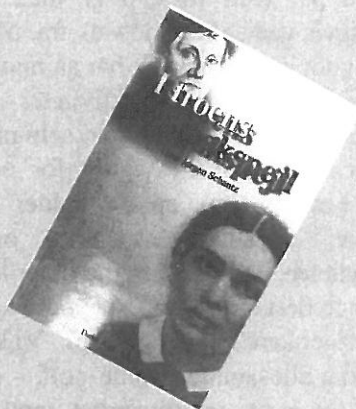
Lad mig så sige lidt om fødderne. Vi venter, at de kan bære hele vor krop gennem hele livet. De er ofte spærret inde i sko, hvis form er dikteret mere af modens luner end af fodens form. De sidder ca. en meter neden for hjertet og er meget udsatte, hvis der kommer problemer med kredsløbet eller nervesystemet. Åreforkalkning giver ofte smerter og evt. sår på fødderne. Lad os ikke tale om den nedsatte cirkulation, der ofte kommer i forbindelse med langvarig rygning eller alkoholmisbrug.

Fødderne er dømt til indespærring. Derfor er det dobbelt vigtigt at lufte dem. Bevæg tærne, træn fodens smidighed, gå barfodet så ofte, du kan. Fødder skal behandles med samme omhu som hænder.

Axel Milholt

Artiklen fortsættes i næste nr. af AKTIV.

I TROENS BAKSPEIL

En ny bok skrevet av pastor Hans Jørgen Schantz og utgitt gjennom et samarbeid mellom Dansk Bokforlag, HASDA og Medie Gruppen Vejle.

Boken belyser på en teologisk og kirkehistorisk bakgrunn tretten SDA-forfattere som i det 20. århundre i skriftlig form utbredte adventbudskapet i Skandinavia. Deres forhold til det viktige tema: rettferdiggjørelse ved tro er fremhevet.

Boken er på 100 sider og kan pga tilskudd selges for kr. 50,-.

Norsk Bokforlag
Grenseveien 91 J
0663 Oslo
Tlf. 22 28 52 20

Seniorstævnet på Himmerlandsgården

10.-17. august 1998

"Hvor er det godt og herligt, når brødre sidder sammen." skriver salmisten. Vi kan ganske naturligt indbefatte søstrene i denne udtalelse..

Det erfarede de 70 deltagere fra Norge, Sverige, USA og Danmark på dette vellykkede stævne. Dagens forløb alt for hurtigt under mottoet: "Glæde i Herren" under Henning Jacobsen og hans assistenters ledelse. Vejret var godt og maden aldeles fortrinlig.

De åndelige møder og sundhedsforedrag blev holdt henholdvis af Børge Schantz, hovedtaler, Irene og Johan Elisenberg, Aage Nordvåg, Jens Madsen, Tue Westing, Carl Terje Rørvik og Otto Wendel, en tysk-russisk prædikant, som havde indlæg om det tidligere og nuværende sda-missionsarbejde i Rusland og de øjeblikkelige problemer i dette store land.

Af aftenprogrammer havde sangerinden, Kirsten Dolberg, en fin

Deltagere med Norsk blod i årene.

aften med kendte og ukendte danske sange. Elleve tidligere Ethiopienmissionærer, der tilfældigvis havde mødt hinanden på stævnet, fortalte interessante erfaringer fra deres mange år i dette spændende land. Det skete gennem interviews ved Børge Schantz. Den sidste aften havde deltagerne under ledelse af Kay Støtt et interessant afsluttende program med digte, sang og musik.

Hobbyarbejdet fungerede fint med dygtige ledere som Hans Frederiksen, Kristian Jørgensen, "Spejder Niels" og tre ergoterapeuter fra Solbakken i Randers.

Et frisk pust kom i den sidste weekend, hvor Calmar Zadok Nielsen med hustru, norske Marion, og en søn og to børnebørn dukkede op, og på sin venlige, joviale facon kontaktede alle og til fælles glæde opfriskede gamle minder.

De to spændende udflugter om onsdagen til slottet Schachenborg, Ribe Domkirke og et besøg på den anden side af grænsen til et tysk supermarked. Og om søndagen gik turen til den smukke blomsterhave på øen Mors ved navn "Jesperhus", som var klædt i eftersommerens pragtfulde sommerdragt.

Stævnets gode motto "Glæde i Herren" gik i opfyldelse både her og nu i samklang med det himmelske og i det jordiske i fælleskab med trosfæller og venner.

x plus y

BØNNHØRELSE

I 1997 besøkte vi vår sønn Geir og hans familie. De bor ved vårt universitet Loma Linda i California. Sammen med min venninne Judith var jeg en dag på biltur. Vi stoppet foran et postkontor i Redlands. Der ble vi oppmerksom på en dame som hadde parkert sin bil like foran oss. Hun sto helt stille like ved vår bil og vi undret oss over hva som var i veien. Judith spurte damen om vi hadde parkert vår bil for nær hennes. "Nei", svarer damen. "Jeg står bare her og ber. Jeg har låst meg ute fra bilen min."

"Kanskje jeg kan hjelpe deg", sa Judith. Hun prøvde forgjeves å åpne bildøren med sin nøkkel. "La oss kjøre deg hjem så er det kanskje noen der som kan hjelpe deg", sa Judith, men det kunne ikke damen. "Jeg har viktige papirer og vesken min i bilen." "Ja, men la oss sette oss i vår bil så kan vi sammen be Vår Himmelske Far om hjelp," sa jeg.

Etter at vi alle tre hadde bedt om hjelp, sa Judith: "Prøv nå. Prøv nå." Jeg må innrømme at jeg holdt pusten! Plutselig roper Judith: "Den virker - den virker".

Det ble takk og lovprisning og hyggelig kontakt med Patricia, som denne trossøsteren heter.

"Gud hører bønner idag som før.
Bønnen er nøklen til nådens dør.
Glem derfor aldri å be."

Randi Frivold

Et menneske som har betydd mye for meg

Jeg var 22 år, da jeg kom til Norge for at arbeide på det daværende unionskontor. Vi var ikke så mange: formand, sekretær/kasserer, og hjemme-missionssekretær og så to damer til at tage sig af bogholderi- og sekretærarbejdet.

Ragnvald Abrahamsen var sekretær/kasserer, og det har præget hele min holdning til Adventistsamfundet, at jeg arbejdede for ham. Ragnvald var en stor mand, men lille af vækst, - 153 cm så vidt jeg husker. Når han ledede sabbatsskolen, og det gjorde han i mange år, stod han på en skammel. Det gjorde han også i Betel sangforening, hvor han var en skattet tenor.

Når du arbejder sammen med mennesker i mange år, lærer du også medaljens bagside at kende; men Ragnvald Abrahamsen var altid den samme, altid i strålende humør, aldrig sur, altid positiv. Han havde en enorm arbejdskapacitet, for ved siden af arbejdet på kontoret var han også revisor for 5 konferenser og alle institutionerne. I mange år var det lidt af en rejse at komme til Tromsø, først

med tog en nat og en dag og så med bus i mange timer.

Ragnvald Abrahamsen var aldrig bange for a betro sine medarbejdere store og interessante arbejdsopgaver. Man sad aldrig bare med kedeligt rutinearbejde. Vi havde ikke EDB i de dage, ikke engang maskin-bogholderi, så alt skulle stemmes af manuelt. Det var en lang og ofte vanskelig proces at få den tykke hovedbog til at stemme ved månedsopgøret. Men også det foregik med liv og lyst, for Ragnvald Abrahamsen havde nemlig indført det princip, at hvis balancen stemte ved første forsøg, så skulle det fejres. Han fandt altid noget, vi kunne glæde os over. Hans sprudlende arbejdsglæde gjorde det tørreste regnskab spændende. Hans stadige omkvæd var: "Det skal bli moro å se..." Det kunne enten være spørgsmål om et færdigt regnskab, en statistik eller et mødereferat. Alt var moro.

Ragnvald Abrahamsen var ægte. Hans kristendom var praktisk, ikke

fromme talemåder, men et liv i tjeneste for Mesteren og for Adventistsamfundet. Jeg husker hans skuffelse, da vi engang hadde opdaget uregelmæssigheter. "Kan du forstå vitsen ved at være adventist, hvis du ikke vil være hæderlig?" var hans forundrede kommentar.

Han var det glade midtpunkt i alle sammenkomster, spilte gitar og sang af hjertens lyst. Han hadde kolporteret i sine unge dage og solgt massevis af "Et ord i rette tid" i bygderne i Norge. Hvis en bonde ikke ville købe, hændte det, at Ragnvald Abrahamsen så en gammel gitar på en væg, og så spurgte han, om den trængte til at blive stemt. Snart sad han og sang for husets folk, og det endte tit med både nattelogi og salg. Han fortalte, at han for at oppmuntre sig selv ofte spilte og sang "Når prøvelsens storme går over din sjæl." Det hjalp. (Du kender koret: "Blot stol på Guds godhed mod dig.")

Ragnvald Abrahamsen var kasserer i Vestnordisk Union i mange år, og det var en inspiration og et privilegium at arbeide for ham. Man blev betragtet som en betroet medarbejder og ikke som en underordnet. Det betyder utroligt meget, når man er ung og ny i samfundets tjeneste, at man møder ledere, som er loyale, positive, ægte og gjæstfrie. Ragnvald og Betzy hadde åbent hus. Det var et hjem for unge medarbejdere og for tilrejsende.

Forts. side 21

Diamantbryllup

13. november

Esther og Henry Mellergaard

Det var et dansk-norsk ungdoms-stevne på Vejlefjord i 1937. Da traff Oslojenten Esther den jyske Henry - og søt musikk oppstod. Urmaker Henry klarte å få Esther Halvorsen til å bli fru Mellergaard og paret slo seg ned i Brønderslev i Danmark. I 27 år var deres gjestfrie hjem et tilfluktssted for menighetsmedlemmer, og det var hotell for norske adventister på gjennomreise. En gang hadde de et helt sangkor på besøk. Men i desember 1965 gikk ferden mot nord. Nå ble det menighetsmedlemmer i Oslo og dansker på gjennomreise som nøt godt av gjestfriheten.

Henry har reist Norge rundt som selger og kjenner utrolig mange mennesker. I sitt virke har han aldri lagt skjul på sin tro på Gud. Esthers lyse sinn og hennes varme ord og smil er til oppmuntring for alle hun møter. Hjemmet i Kongsveien er bolig for fire

Diamantbryllup

Randi og Paul Frivold

Søndag 4. oktober, opplevde vi en stor og minnerik feststund hjemme hos oss her i Grønlia. Randi og Paul Frivold bæret oss ved å feire sitt diamantbryllup her. Noen av deres gode, gamle venner var innbudt, og det ble en rik og givende ettermiddag og kveld.

En stor del av festmåltidet hadde Randi og Paul allerede forberedt og tatt med seg i bilen. Det ble derfor ganske enkelt for vertskapet. Våre venner er jo så utrolig vitale både i sinn og kropp.

Det var en julidag i 1939 jeg møtte ekteparet Frivold for første gang. De hadde bare vært gift vel halvåret, og virket så forelsket og glade. Vi var på dagstur med buss til Sogn fra

generasjoner. Esther og Henry har den lykke å kunne gå til Guds hus sammen med datteren Kirsten, svigersønn, barnebarn og et oldebarn. Datteren Birthe med familie bor i Danmark. Familie og menighet har alltid stått i sentrum for Henry og Esther.

Vi er mange som ønsker å gratulere med diamantbryllupet. Takk for inspirasjon, gjestfrihet og gode smil gjennom mange år. Spesielt takk fordi dere alltid har hatt et stort hjerte for menighetens barn og unge. Må Gud fortsatt signe dere.

Agda Hansen

ungdomsstevnet i Ulvik i Hardanger. Paul var ungdomssekretær og reiseleder på turen. Nå har det gått femtini år siden disse glade julidagene, og hele tiden fra da har vi opplevd et nært og godt kristent fellesskap sammen.

Vi vet at paret har hatt et ualminnelig rikt liv sammen i denne tiden, selv om det også har vært motgang og tunge dager. Nå er sønnen Geir og familien til stor glede for dem.

Arbeidet for sjelers frelse har i alle år vært deres altopplukkende livsgjerning. Og denne oktoberkvelden fikk vi høre mange inspirerende erfaringer fra tiden under trange og vanskelige kår. Dagens yngre generasjon vet lite om tidligere tiders annerledesverden, men Randi og Paul fikk se resultater som vil stråle fram i evigheten en gang.

De har flere år bak seg i arbeidet enn de har vært gift. Aldri har det vært nei i deres munn når kallet til oppdrag har kommet, og selv nå, sier de stadig ja når de blir spurt.

Vi gratulerer dem og ønsker dem Guds rike velsignelse i tiden som kommer.

Thoralf Fønnebo

På jakt etter ammunisjonslager

Under storbrannen august 1944 gikk storparten av Vardøs moderne bygninger opp i flammer, inklusive kirka og presteboligen. Et annet gudshus som ble flammenes rov var Adventkirka, eller Adventkapellet som det også ble kalt.

Min kone og jeg har sittet og sett igjennom gamle fotoalbum, og vi fant noen få bilder fra vår tid i Vardø. Jeg var 29 år da, og min kone 27.

Adventkirka lå i Nordre Berggate rett over der hvor prestegården ligger nå. Adventistene var ikke den helt store menigheten som for eksempel Frelsesarmeen, men de hadde trofaste tilhørere som alltid møtte opp på møtene. På et bilde tatt etter et møte kan vi telle ikke mindre enn 28 deltakere. Undertegnede var pastor ved menigheten da krigen brøt ut.

Vi hadde mange interessante erfaringer det året vi virket i Vardø (1940-1941). Tyskerne ville jo ta over alle byens forsamlingslokaler for innkvartering av sine soldater. Til sist var vårt det eneste som var ledig utenom statskirken. Ortskommandanten var stadig på oss for å overta Adventskapellet også, men vi var jo kommet til byen for å ha en offentlig møteserie, og hvis vi ikke hadde noe sted å samles, så hadde vi jo ikke mulighet

for å gjennomføre det vi var kommet for. Derfor ba vi til Gud hele tiden om å holde sin hånd over vårt gudshus, og på forunderlig vis fikk vi beholde det, selv om det så mørkt ut til tider. Vi fikk fullføre vår møteserie, og styrket menigheten og hadde en dåp før vi i juni 1941 reiste sørvoer, så vi var meget takknemlige til Herren for hans hjelp og nåde mot oss.

Det var flere ganger det så kritisk ut, men hver gang fikk vi avverget det. Siste gang ville de absolutt ha det for å lagre ammunisjon som kom med båt til byen. Jeg sa til Ortskommandanten: "Hvis vi kan finne et annet lagerrom hvor dere kan plassere ammunisjonen, kan vi da få beholde vårt gudshus?" Jo, det var i orden, men det finnes ikke noe annet i byen, sa han. - Vi gikk opp på kontoret til ordfører Holt og forklarte han situasjonen og spurte om

Adventkirka i Nordre Berggate, eller Adventskapellet som det også ble kalt. Bygningen brant ned under storbrannen i 1944.

han kunne hjelpe oss å finne en lagerplass for ammunisjonen. Hans bestemor, som da var død, hadde vært adventist, så han var velvillig overfor oss og var meget hjelpsom. Han tok fram kartet over byen og vi så sammen på det, men han sa de har jo faktisk allerede tatt alt de kan komme over. Men så kom han på at hans tante hadde et lagerskur hvor det vanligvis var lagret tørrfisk. Han ringte i telefonen og fortalte henne at tyskerne ville ta Adventkapellet og plassere ammunisjon der, og at han hadde adventistpastoren hos seg, som ba om hans hjelp til å finne et annet lagerrom så de kunne få beholde sitt gudshus. Og merkelig nok gikk hun med på at de heller måtte få plassere ammunisjonen der. Vi var lykkelige, og skynte oss ned til Ortskommandanten og fortalte at nå hadde vi ved ordførerens hjelp funnet et annet lagersted for ammunisjonen, og oppga hvor det var.

Men lørdagen etter at vi hadde hatt vår gudstjeneste kom en av de interesserte som gikk til våre møter hjem til oss. Hun fortalte at hennes sønn hadde kommet hjem og sagt at det sto to tyske soldater på vakt utenfor Adventkapellet, så nå har de sikkert tatt det likevel. Jeg sa: "Det kan ikke være riktig, for vi fikk løfte om at det skulle være fri." Men litt senere på kvelden gikk jeg en tur der opp, og riktignok sto det tysk vakt utenfor.

Søndag formiddag gikk min kone og jeg til Ortskommandantens kontor og snakket med han og sa: Dere har jo likevel tatt vårt gudshus, og De lovt

Adventistene i Vardø var som menighet ikke like stor som for eksempel Frelsesarmeen, men den sto i en årrekke sterkt i Vardø. Her er fem adventister som ble døpt i mai 1941 og pastoren med frue. Foran: Paul Frivold, Astrid Thorsen, Jenny Hurti (Nilsen), Jenny Karlsen, Torberg. Bak: Hilda Andreassen og Randi Frivold.

jo at hvis vi skaffet et annet lager skulle vi få beholde vår kirke.

Han beklaget at det var skjedd. Han hadde forsømt å gi beskjed til rette vedkommende, men han skulle sørge for at vår kirke skulle være ryddet mandag formiddag. "Det er sent", sa jeg. "Vi har avertert vårt møte klokka fem i ettermiddag, så vi må ha kirken ledig straks."

Han så på klokken. Den var kvart på tolv. Han reiste seg og sa: "Kom med meg", og så gikk han sammen med oss oppover mot Adventkapellet. Da vi kom forbi Baptistkirken, gikk han innom der. Den var fullt belagt med tyske soldater. Han ga en ordre, og så gikk vi sammen opp til vår kirke.

100 År Skodsborg Sundhedscenter

som i årene 1898-1992 hed Skodsborg Badesanatorium, fylgte 100 år den 4. maj d.å. Dagen blev fejret ved en fornem reception i den nylig restaurerede villa Rex med indbudte gæster fra det storkøbenhavnske område og selve institutionen. Formanden for bestyrelsen, landsretssagfører Jørgen

Gorrissen, fortalte om institutionens oprindelse og historie. På grund af storkonflikt var det ikke muligt på det tidspunkt at indbefatte det tidligere personale i denne fejring.

Disse blev indbudt til et senere arrangement søndag den 26. september mellem kl. 14.00-17.00. Sam-

Riktignok var det fremdeles vakt utenfor.

Vi gikk inn og så at benkene var stuvet sammen, og en masse kurver med ammunisjon var satt inn. Da vi så ut av vinduet fikk vi se en stor flokk soldater som kom mot kirken. De kom inn, og hver av dem tok en kurv med ammunisjon i hver hånd, og i løpet av 10 minutter var alt kommet ut. Ved hjelp av Ortskommandanten og en annen offiser fikk vi satt alle benkene på plass igjen. Vi takket dem og min kone begynte å synge en tysk sang hun kunne utenat:

“Immer frölich, immer frölich, alle Tage Sonnenschein, Voller schönheit ist der veg des Lebens; frölich last uns immer sein”. (Oversatt: Alltid glade, alltid glade, alle dager solskinn. Full av skjønnhet er Herrens veier, la oss alltid være glade!)

Plutselig gikk den ene offiseren opp på talerstolen og sa: “Lieber gemeinde” (Kjære menighet), De var meget hyggelige mot oss, tok farvel og gikk.

Vi hadde vårt møte etter planen klokken fem, og som nevnt fikk vi beholde kirken helt til vi hadde avsluttet vår møteserie og holdt dåp. Vi så det som Guds ledelse og var virkelig takknemlige. Vi hadde også mange andre interessante erfaringer i Vardø, men det vil føre for langt å skrive om det.

Noen uker senere traff jeg ordfører Holdt på gaten og han sa: “Du er vel den eneste pastor som har vært på jakt etter et lager for ammunisjon.” Han var virkelig hyggelig.

Randi og Paul Frivold

menkomsten blev til en stor oplevelse for de omkring 1200 fremmødte af tidligere ansatte, gæster og interesserede. For at markere de 100 år kunne man for 100 øre, altså en krone, købe et stykke lagkage med tilhørende drik. På den store plæne foran kontorbygningen var lavet et stort trægulv. På dette optrådte først et kvindegymnastikhold i datidens dragter med gymnastiske øvelser fra århundredeskiftet, og derefter forvandlede de dygtige gymnaster deres dragter om til nutiden og viste dagens form for legemsøvelser.

Kong Frederik Den Syvende i skikkelse af leder af teknisk afdeling, Bruno Nielsen, og grevinde Louise Danner, repræsenteret af oversygeplejerske Irene Aaby gik højtideligt rundt på området hele eftermiddagen. Det virkede meget festligt.

Foto: Kirsten Rambæk

Der blev holdt jubilæumstaler af direktør Ulrik Sort, Skodsborg Sundhedscenter, og borgmester Erik Fabrin fra Søllerød kommune.

Kong Frederik den Syvende, 1848-1863, var til stede i skikkelse af lederen af Teknisk Afdeling, Bruno Nielsen, og grevinde Louise Danner blev fremstillet af oversygeplejerske Irene Aaby. De var klædt i datidens uniform og påklædning, og ligheden var slående. Arm i arm gik de omkring og hilste på de mange fremmødte, mens at fotografiapparaterne blitzede, og Vedbæk Pigegarde underholdt med tattoo.

Kl. 15.00 gik "kongeparret" i spidsen for den store forsamling op mod Palæet og svingede til højre over mod Skovstien. Sagen var nemlig den, at en

100 År

Skodsborg

Fysioterapiskole

Dette blev fejret i weekenden 26.-29. september med gudstjenester, koncert, optrin, kurser og middag. Arrangementene blev afviklet under to kvinders inspirerende og energiske ledelse.

Det drejer sig om rektor Anne Simon og oversygeplejerske Bodil Lund. Alt var særdeles vel tilrettelagt og vellykket, ligesom alle sammenkomster var velbesøgte. Denne weekend vil gå

stor bænk, som gennem mange år havde løbet under jernbanedæmningen, var blevet ledet andetsteds hen og i dens tidligere løb skulle en ny kongesti nu indvies. Den skulle gå fra Skovstien og over i Jægersborg Dyrehave. Denne stis gennemførelse var en gave fra Søllerød Kommune og Jægersborg Skovdistrikt. "Kongen" klippede snoren over, og folkeskaren kunne spadsere og genindvie denne tunnel, som oprindeligt var anlagt og benyttet af kong Frederik den Syvende omkring 1855-erne. Han var en ivrig amatør-arkæolog og udgravede de mange gravhøje i området, ligesom han fiskede i den nærliggende Skodsborgdam.

Skodsborg Sundhedscenter består i dag af tre hovedafdelinger: Kurcentret,

Lægecentret og Vigørcentret. Dertil kommer Skodsborg Fysioterapiskole og flere andre private virksomheder af forskellig art.

Området har gennemgået en kostbar og enestående fornyelse. Der er tillige bygget 90 exclusive lejligheder.

Tidligere og nuværende medarbejdere har skænket et smukt springvand, der er anbragt på den vestre side af søjlegangen.

Arrangementet den 26. september var farverigt og festligt. Som tidligere medarbejdere takker vi den nuværende ledelse for den venlige indbydelse, og fordi vi føler, at vi altid er velkomne på dette smukke sted, som har givet os så mange gode minder.

Hans Jørgen Schantz

over i historien som særdeles minderig.

De mange medvirkende til succes'en var bl. a.: Orvill Woodford, Paul Birch, Monica og Per de Lange med sønner, Knud Svendsen, Sanctuskoret under ledelse af Allan Wiik, flere sda-kunstnere inden for musikkens og sangens område og søndag og mandag lektorer indenfor lægevidenskab.

Skodsborg Fysioterapiskole drives fremdeles i SDA regi og er en selvejende institution med 100 elever. I løbet af de 100 år er mere end 2000 fysioterapeuter udgået fra Skodsborg Fysioterapiskole.

Skolens ledelse har taget mange nye initiativer og stræber henimod en bachelor uddannelse. Tredive procent af de studerende kommer fra udlandet, de fleste fra Norden. Uddannelsen er fireårig for at give mere anledning til fordybelse i teori og praktik.

Hans Jørgen Schantz

Johanne Ottosen, født Norderhus i USA af norske forældre. Hendes far hed Ole P. Norderhus. Hun blev senere et af John Harvey Kellogs 22 plejebørn. Hun blev gift med overlæge Carl Ottosen, Skodsborg Badesanatoriums grundlægger og blev i 1898 den første rektor for sygeplejeskolen. En stilling, som hun havde til 1915. Hun var en velbegavet kvinde med et vindende væsen og gjorde en stor indsats for afholds-sagen i Danmark. Hun døde i 1921. Hendes gravsten står fremdeles på Søllerød Kirkegaard.

Et menneske som har betydet mye ...

Forts. fra side 14

Der kunne skrives en hel bog om Ragnvald. Skønt en sygdom i barndommen havde vansiret hans krop, var der ingen bitterhed at spore, bare sang, taknemmelighed og arbejds-glæde. Ragnvalds sidste revisionstur gik til Danmark. Han kom syg hjem og døde et par dage senere, 69 år gammel.

Tre måneder før var min egen far død, 72 år gammel. I min sorg var jeg klar over, at jeg havde mistet to mennesker, som havde vist mig, hvordan man skal leve som en hverdagskristen. Ved Guds nåde ønsker jeg at møde dem igen. Jeg tror, at en af de gladeste sangere i det himmelske kor bliver Ragnvald Abrahamsen.

Agda Hansen

Minneord

om Ruth Bjaanes

Så har vi mistet enda en av våre medarbeidere i Pensjonistforeningen. Det kom så brått på oss alle. Ruth er borte. Dette livlige, glade mennesket som spredte sol og glede rundt seg. Hun hadde hanglet litt i sommer, men hun klaget ikke før hun fikk sterke galledmerter og kom på Ullevål sykehus. Hun levde noen få uker etter dette. Det var kreft i leveren. Hun sovnet inn 4. oktober 1998 og ble nesten 78 år.

Siden Ruth Bjaanes ble døpt av sin bror Erling 6. mars 1945, har hennes liv og arbeid vært Adventistsamfunnet og Guds sak. Sine mange og gode talenter viet hun til Gud. 43 år i aktiv tjeneste. De fleste (37 år) hadde hun ved Norsk Bokforlag der hun var kontorsjef i mange år. De tre siste årene før pensjon var hun sekretær/kasserer i Vestnorsk Distrikt. Hun ble en vel-signelse for mange i Vestnorsk Distrikt ved sitt aktive kristenliv og sin omsorg for mennesker.

Ruth sluttet egentlig aldri med sitt arbeid for Guds sak. Hennes dager etter fylte 67 år var omtrent like fulle som før. Det var menighetsarbeidet som fylte mye av hennes tid, og det var omsorg for andre. Hennes bortgang etterlater et stort hull i Betel, noe som ble understreket i minnestunden i Betel tirsdag 13. oktober.

Ruth var et dyktig menneske på mange områder. Hun var dyktig i sitt fag, regnskap. Hun var en god taler og en fremragende lærer i sabbatsskolen. Med sine store kunnskaper kunne hun grille sine tilhørere, men fremfor alt var hun et medmenneske.

Ruth ble gravlagt på sitt hjemsted, Holmedal i Sunnfjord, fredag 9. oktober 1998. Det var mange av slekt og venner som fulgte henne til graven. Det er bare en ting som står igjen for Ruth: Jesu komme og oppstandelsen. Vi lyser fred over Ruth Bjaanes sitt minne.

Kåre Kaspersen

Engler!

I dag snakkes og skrives det så meget om engler, noen for og noen imot. Jeg har sett engler, ikke bare en og to, men en hel rad av dem.

Jeg hadde vært ute og reist og kom med lokalbåten til Evenskjær. Dette var før bilene hadde gjort sitt inntog her nord. Min søster Kristine kom pr. sykkel og tok imot meg. Vi gikk hjem- over. En på hver side av sykkelen.

Vi kom til et sted som heter Bø- Myran, og da så jeg en hel rad med vesener kledd i fotside hvite kjortler komme imot oss på min side av sykkelen. Jeg blev fryktelig redd og grep min søster i armen.

“Hva er på ferde?”, sa hun, men jeg turte ikke fortelle henne det før vi var kommet hjem og i hus. “Det er engler du har sett,” sa mor. De første som

passerte så jeg helt tydelig men etterhvert ble de mer og mer utydelige og til sist helt borte.

Jeg kunne vel være i 12-14 års alderen og nå er jeg 85, men jeg husker det som det var i går. Rart at ikke min søster så dette.

Vennlig hilsen til alle som leser dette lille bladet fra en nordlending som også liker å lese det.

Sofie Hansen

Aktiv Pensjonstid

Organ for SDA-arbeideres Pensjonistforening

Alle henvendelser i Norge angående bladet sendes til formannens adresse.

Gaver sendes til kassererens adresse.

Korrespondent i Danmark:

Hans Jørgen Schantz
Jersie Center 5, 2680 Solrød Strand
Tlf.: 56 14 75 01

Ekspedisjon i Danmark: Elisabeth Nielsen
Allikevej 3, 2970 Hørsholm, tlf.: 42 86 96 36

SDA-arbeideres Pensjonistforening i Norge
Akersgata 74, 0180 Oslo

Formann: Johan Elisenberg
Nordåssløyfa 29A, 1251 Oslo. Tlf.: 22 61 73 19

Sekretær: Jakob Rask Arnesen
Larsbråtvn. 139, 0674 Oslo. Tlf.: 22 32 44 09

Kasserer: Edith Nordvåg
Furubergeveien 111B, 2300 Hamar, tlf.: 62 52 55 96

Postgirokonto: 0824 076 0852
Bankgirokonto: 6142.05 36452

SALME

*Frå ævelig tid og i år etter år
er Herren, vår Gud, med på ferda.
Du leiar oss kjærleg i dag som i går
på ulendte stier i verda*

*Du sende din einborne son til vår jord,
men dårskapen mot han seg vende.
Du ville oss samle kring Frelsarens bord,
men Golgata kors vart hans ende.*

*Du veit gode Far at me strekk ikkje til
for synda hev sett oss attende,
men hjelper du Herre, det veit me du vil
einkvar som til deg vil seg vende.*

*Me takker for tolmod allmektige Far
og takker for sonen du sende
med ham kom det signing til grend og til gard
og til dei som lét seg omvende.*

*Me voner i æva få leva med deg
frå liding, frå trengsle og møde
i motburd og røyndom då støa du meg
og lærdomen din gir meg føde*

Rudolf Westre